

Potser ja presents els llençols
rebregats al teu cutis en una nit
molt més llarga que no pas aquesta,
i de sobte a la cambra l'ensumes
en aquest estrany tuf a resclosit.
Delicadament acobles la màscara
a la tova cavitat que, efímer,
un cap ha deixat al coixí impresa.
Guardes així el buit suau, i algun pèl,
d'antics cranis de tots els tamanys.
Més tard en rentes el sobrecoixí,
salobres insalubritats d'un blanc
tan concau i tan a dins, ja, de l'oblit.
Et treus l'arracada que no has perdut.
Pentinant-te repasses absències,
te'n fas un poema dolç on enamores
un espantall preciós sense ulls
ni sexe, ni cor: del pit a l'esquena
et trepana de cop un túnel de trens
anats que deixa ataüllar, pel forat,
la mar d'una a l'altra banda.
Al seu mirall no ets ja ni màscara.
Has col·leccionat massa cares d'allò
que et penetra i deixa buida l'entranya.

*Qui ama carn, perduda carn, no ama,
mas, en membrant lo delit, dol li resta.*
AUSIÀS MARCH

Ode to Necrophilia, Kati Horna, 1962